

Sygn. akt IV U 194/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSR Teresa Maślukiewicz

Protokolant Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 14 listopada 2014 roku w Ś.

sprawy z odwołania **J. N. (1)**

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W.

z dnia (...), znak: (...)

o świadczenie rehabilitacyjne

I oddała odwołanie;

II zasądza od J. N. (1) na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

J. N. (1) odwołał się od decyzji odmawiającej prawa do dalszego świadczenia rehabilitacyjnego. W uzasadnieniu odwołania podał m.in., że zwolnienie lekarskie zmuszony był wybrać w całości, a następnie decyzją komisji lekarskiej do końca lutego tego roku otrzymał świadczenie rehabilitacyjne. W tym czasie otrzymał skierowanie na operację albowiem lekarz stwierdził, że tylko operacja poprawi stan jego zdrowia. Z powodu długiej kolejki wyznaczono mu termin operacji na (...). Ubiegał się o dalsze 6 miesięcy świadczenia rehabilitacyjnego, bo ten czas był mu potrzebny w oczekiwaniu na operację. Zakład pracy go zwolnił, ZUS odmówił świadczenia rehabilitacyjnego, a Urząd Pracy go nie chce. Z powodu bóleści nie może na razie podjąć żadnej pracy.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 120 zł uzasadniając to tym, że zaskarżoną decyzją odmówiono J. N. (1) prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od (...) Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia (...) uznała, że brak jest okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Sąd ustalił:

J. N. (1) był niezdolny do pracy z powodu schorzenia neurologicznego od (...) Okres zasiłkowy zakończył się z dniem (...)

W dniu (...). (data prezentaty) do organu rentowego wpłynęło oświadczenie dla celów świadczenia rehabilitacyjnego, w którym J. N. (1) oświadczył, że ubiega się o świadczenie rehabilitacyjne w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną ogólnym stanem zdrowia.

Decyzją z (...) organ rentowy przyznał powodowi prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od (...). w wysokości 90% podstawy wymiaru, od (...) w wysokości 75% podstawy wymiaru.

W dniu (...) (data prezentaty) powód złożył organowi rentowemu oświadczenie dla celów świadczenia rehabilitacyjnego, oświadczając, że ubiega się o świadczenie rehabilitacyjne w związku z niezdolnością do pracy spowodowaną wypadkiem przy pracy.

Pismem z (...) organ rentowy zwrócił się do J. N. o nadesłanie dokumentacji dot. wypadku przy pracy. Jednocześnie poinformowano wnioskodawcę, że obecnie wniosek o świadczenie rehabilitacyjne zostanie rozpatrzony z ogólnego stanu zdrowia.

Na prośbę ZUS powód nie zareagował.

Lekarz orzecznik ZUS w dniu (...) ustalił, że J. N. nie jest niezdolny do pracy. Brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Komisja lekarska Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na skutek sprzeciwu powoda, w dniu (...) ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy. Brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego.

Decyzją z (...) organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od (...)

Od decyzji tej J. N. odwołał się.

Dowód:

orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z (...)

orzeczenie komisji lekarskiej ZUS z (...)

decyzja ZUS z (...) – w aktach ZUS – w załączeniu

Biegli sądowi specjaliści neurolog i ortopeda rozpoznali u J. N. (1):

- zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa lędźwiowego z dyskopatią L4/L5,
- przewlekły zespół bólowy kręgosłupa, aktualnie bez objawów korzeniowych,
- stan po urazie stawu kolanowego lewego (...) – aktualnie bez upośledzenia jego funkcji i orzekli, że w dniu (...) był zdolny do pracy.

Dowód:

opinia pierwotna biegłych neurologa i ortopedy, k. 17

opinia uzupełniająca, k. 34

Sąd zważył:

Odwołanie jest nieuzasadnione.

Zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity Dz. U. z 2014r., poz. 159) świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

Bezspornym w sprawie było, że z powodu schorzenia neurologicznego powód był niezdolny do pracy od (...). oraz, że od (...). korzystał ze świadczenia rehabilitacyjnego.

Sporne pozostawała, czy z dniem (...) powód był, czy też nie był zdolny do pracy z powodu choroby.

Wszyscy lekarze badający powoda dla potrzeb niniejszej sprawy (w sumie 6 lekarzy – lekarz orzecznik ZUS, trzech członków komisji lekarskiej ZUS i dwóch biegłych sądowych) zgodnie orzekli, że od (...) powód był zdolny do pracy.

Jak podkreślili to biegli neurolog i ortopeda, stopień nasilenia rozpoznanych u powoda schorzeń neurologicznych i chirurgiczno – ortopedycznych, bez istotnego ograniczenia ruchomości kręgosłupa oraz wszystkich kończyn nie czynił go niezdolnym do pracy od 1.03.2014r. Nie stwierdzono cech uszkodzenia obwodowego układu nerwowego. Nieobecne są objawy korzeniowe rozciągowe i ubytkowe. Skierowanie na leczenie operacyjne samo w sobie nie jest jednoznaczne z niezdolnością do pracy.

Sąd w całości dał wiarę opiniom biegłych albowiem są pełne, jasne, pozbawione wewnętrznych sprzeczności i dostatecznie wyjaśniły wszystkie okoliczności mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia.

W opinii uzupełniającej biegli odnieśli się szczegółowo do zastrzeżeń powoda, wykazując ich całkowitą bezzasadność.

Sąd oddalił wniosek powoda o dopuszczenie dowodu z opinii neurochirurga albowiem zdaniem Sądu opinia tego biegłego nie wnosiłaby do sprawy niczego nowego, a wniosek dowodowy zmierzał wyłącznie do przewlekłości postępowania. Strona powodowa ponadto nie wykazała, że opinie już złożone do akt sprawy są rażąco wadliwe lub w sposób oczywisty błędne. Przed poddaniem się przez powoda operacji neurochirurg – w oparciu o dokumentację medyczną zgromadzoną w aktach sprawy i po przedmiotowym badaniu powoda mógł jedynie stwierdzić – czy operacja taka jest konieczna/celowa i czy spowoduje istotną poprawę stanu zdrowia powoda. Tymczasem powód operacji takiej nie poddał się do dnia ogłoszenia wyroku.

W odwołaniu podał, że otrzymał skierowanie na operację, której termin wyznaczono na (...) ale nie dołączył do odwołania dowodu na potwierdzenie daty operacji. W piśmie procesowym z (...) (k. 29) powód ponownie powołuje się na skierowanie na operację kręgosłupa ale nie podaje przyczyn dla których operacja wyznaczona na (...)nie odbyła się ani też nie dołączył dowodu na potwierdzenie nowego (w sierpniu 2014 r. ?) terminu operacji.

Natomiast w piśmie procesowym z (...) (k. 45) powód powołując się na konsultację neurochirurgiczną, która odbyła się (...) a której skutkiem było skierowanie do Oddziału Neurochirurgicznego (w którym szpitalu ?) celem leczenia operacyjnego ponownie nie podaje terminu operacji. Z powyższego wynika, że mimo prawdopodobnie trzech skierowań (...) powód nie poddał się operacji, która jego zdaniem miała poprawić stan jego zdrowia.

Ocena stanu zdrowia powoda dokonana przez pełnomocnika powoda w piśmie z(...)jest polemiką laika z wysoko wyspecjalizowanymi specjalistami i nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia. Zarzucanie biegłym braku wiedzy specjalistycznej wydaje się być nieporozumieniem, wywołanym niewiedzą.

Gdyby powód poddał się operacji w dniu (...) to zapewne byłyby podstawy do uwzględnienia wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii neurochirurga, który mógłby dokonać oceny stanu zdrowia powoda po (...)i orzec, czy rehabilitacja lecznicza i przez jaki okres czasu spowoduje powrót do zdrowia i odzyskanie zdolności do pracy.

Jeżeli do (...) powód nie poddał się takiej operacji (nie zawiadomił Sądu o tym) to oznacza, że sam uznał tę operację za zbędną oraz, że stan jego zdrowia nie jest tak zły jak to przedstawiał dotychczas, i nie było i nie ma przeciwwskazań do podjęcia (jakiegokolwiek) zatrudnienia od (...)

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego – zasada kontrydiktoryjności nie oznacza obowiązku Sądu uwzględniania wszelkich wniosków dowodowych zgłaszanych przez strony, lecz tylko takich, które przyczynią się do rozstrzygnięcia istotnych okoliczności sprawy. (...) dowodowa stron nie może polegać wyłącznie na bezpodstawnym składaniu wniosków dowodowych zmierzających jedynie do przedłużenia procesu. Wnioski te muszą być poparte

konkretnymi, obiektywnymi okolicznościami, które je uzasadniają. Nie można przyjąć, że Sąd jest obowiązany dopuścić dowód w każdym przypadku, gdy opinia już złożona jest niekorzystana dla strony. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 15.02.1974r. oraz w wyroku z 4.08.1999r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000/22 poz. 807).

W niniejszej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca.

Mając powyższe na uwadze, na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalono odwołanie.

Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego znajduje oparcie w art. 98 kpc zaś ich wysokość – w § 11 ust. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U z 2013r., poz. 490).